

Như... Chỉ Còn Nỗi Xót Xa

(tản mạn)

con bướm trắng đã vỗ cánh rời cành liễu mong manh, thoáng chốc chỉ còn là một chấm mờ bên lưng đời tắt nắng... cung lòng dẫu có nao nao rung động vào cuộc tình ở thời điểm đáng nhớ nào đó rồi cũng tan loãng vào khoảng không gian tĩnh lặng ngàn đời... phải rồi! tiếc nuối hay níu kéo mà chi, ví như vì sao băng tình ái vừa kéo một vệt dài một nhọc để cắt đôi bầu trời đêm lần cuối cùng khi gởi những gì rục rở, tuyệt diệu, tinh anh nhất của chính mình trước khi băng vào cõi thăm thẳm vô cùng?

cứ thử tưởng tượng... ở cuối một cuộc tình tàn úa từ thiên thu đến nay nó vẫn đang cố ngoi mình trong vùng ảo mờ biếng lười kỷ niệm không tên... sẽ được gì trong vấy vùng mù quên lãng? thời gian đã trở thành vô nghĩa, chẳng cần phải minh định vì không có mốc vóu đợi chờ, cũng chẳng chút biểu hiện của ấm nồng, đam mê... mà chỉ có nhánh hiện thực luôn phủ phàng trong cuộc sống góc dậy đong đưa như trêu ghẹo, thách thức một cách lạ lùng, đầy nham hiểm...

kẻ hành khát tình yêu một sớm tình giãc cảm nhận được rằng mình đang nằm hỗn hển trên đồng nhày nhựa chói từ... nhắm mắt im lặng xuôi tay chấp nhận số phần hẩm hiu hay lồng lộn trực diện với giòng định mệnh khắc nghiệt đã đuổi xô đến cạn khô giọt máu? phải chăng sự khắc nghiệt của định mệnh là nguyên nhân duy nhất và cuối cùng khiến trái tim méo mó... đến độ khó ngờ.

cái liếc xéo hôm nào tưởng chừng như đã bào mòn cả thể xác nay vẫn rời rổng trơn, hoang vắng... một chút ký ức nhỏ nhoi giữa hàng lá me sũng vàng nắng quái còn sót lại như chứng tích tình yêu cũng nhạt nhòa theo lối thu xưa... có thiên thu trầm tư cũng thế... chơi vơi trong nút ngàn nhưng nhớ cũng thế... tất cả rồi đều rã mục bên bờ hiu quạnh! cơn tình ái của thời cực thịnh giờ đang gục đầu thu hình như loài sâu nhỏ... nắng thủy tinh đã vỡ trên giòng tiềm thức mịt mù... ánh ngọc bích của con trăng năm xưa cũng biến màu mù phai dĩ vãng lặng lẽ như giọt nước khôn cùng... và hình như có cõi lòng băng giá lụn dần theo trong khoảng không cô tịch.

giữa khoảng mập mờ nghi hoặc về tình yêu vốn dĩ tồn tại trong tâm khảm chưa hẳn đã
điệp trùng tăm tối, rất có thể trợ trợ là khối tình băng sơn cực âm được bao quanh bởi
bóng đêm đặc quánh đầy huyền hoặc hoang đường?

mệt mỏi, ớn lạnh... và ngao ngán đang hành hạ tâm hồn từng cơn...

đau!

phải không?

ơی xót xa!

Anh Khờ (Vu Sơn)

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/VuSon.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10700 TÁC PHẨM